

เอกลักษณ์ ศิลปะบนผืนผ้า : ชนเผ่าลีซอ (ลีซุ)

ชาวไทยภูเขาเผ่า ลีซอ หรือชื่อที่ชนเผ่าลีซอมักเรียกตัวเองว่า ลีซุ นั้น ทั้งสองคำต่างมีความหมายว่า **กลุ่มชนที่มีขนบธรรมเนียม จารีตประเพณี และความภาคภูมิใจในวัฒนธรรมของตนเอง** แรกเริ่มเดิมทีในสมัยโบราณ บรรพบุรุษชนเผ่าลีซออาศัยอยู่ในประเทศจีน ก่อนที่จะอพยพย้ายถิ่นฐานลงมายังประเทศพม่า และอพยพเข้ามาอาศัยอยู่ในประเทศไทยเมื่อ 100 กว่าปีที่แล้ว

ชนเผ่าลีซอได้ชื่อว่าเป็นนักต่อสู้ มีบุคลิกกล้าหาญ รักอิสระ กล้าตัดสินใจ วิถีชีวิตของชาวลีซอนั้นผู้ชายมีหน้าที่ออกไปล่าสัตว์ ทำไร่ ทำนา ฝ่ายผู้หญิงจะต้องมีหน้าที่ดูแลบ้านเรือน หุงหาอาหาร เลี้ยงลูก เลี้ยงสัตว์ และหน้าที่สำคัญที่สุดที่ผู้หญิงลีซอทุกคนจะต้องปฏิบัติอย่างไม่ขาดตกบกพร่องก็คือ การตัดเย็บเสื้อผ้าเครื่องนุ่มห่มให้กับสมาชิกทุกคนในครอบครัวของตนเอง กล่าวกันว่าในสังคมของชาวลีซอ ถ้าหากผู้ชายบ้านไหนใส่เสื้อผ้าเก่าๆ ต้องปะหรือขาด ผู้หญิงลีซอบ้านนั้นจะได้รับการครหาจากทุกคนในชุมชนว่าเป็นผู้หญิงไม่ดี ไม่มีความเป็นกุลสตรี

ประเพณีชาวลีซอให้ความสำคัญกับวันขึ้นปีใหม่ เพราะเชื่อว่าเป็นวันสำคัญที่จะได้เริ่มต้นสิ่งดีๆ ในชีวิต ในวันขึ้นปีใหม่ชนเผ่าลีซอทุกคนจะอยู่พร้อมหน้ากันทุกคนในครอบครัว ทั้งหญิงชายไม่ว่าวัยใดจะแต่งกายชุดประจำเผ่าชุดใหม่ที่มีสีสันสวยสดงดงาม มีการบรรเลงดนตรี ร้องเพลงเต้นรำร่วมกันอย่างสนุกสนาน

ผ้าเผ่าลีซอ (ลีซุ)

ชนเผ่าลีซอนับเป็นกลุ่มชาวไทยภูเขาที่มีชุดแต่งกายประจำเผ่าที่มีสีสันสดใสหลากสี หญิงชาวลีซอจะเรียนรู้วิธีการสร้างสรรค์ความงามให้กับเสื้อผ้าของตนด้วยศิลปะการเย็บผ้าปะติด ที่ได้รับการถ่ายทอดจากผู้เป็นมารดา ตั้งแต่ยังเป็นเด็กหญิงตัวน้อย ศิลปะการเย็บผ้าปะติดของชนเผ่าลีซอใช้เทคนิคการตัดผ้าที่มีสีสันสดใสเป็นริ้วเล็กๆ แล้วนำมาเย็บติดกันขึ้นเป็นรูปร่างลวดลายต่างๆ เมื่อเสร็จแล้วจึงนำไปประดับตกแต่งชุดประจำเผ่าบริเวณรอบคอเสื้อ แขนเสื้อ หรือเข็มขัด

หญิงชาวลีซอยังมีความเชี่ยวชาญในการเย็บผ้าเป็นเส้นเล็กๆ สีสดใสเพื่อนำมามัดรวมกัน ดัดปลายแต่ละเส้นด้วยด้ายไหมพรมทรงกลมเป็นกระจุกเล็กๆ หลากสีสวยงามที่เรียกว่าเชือกลีซอหรือหางลีซอ ซึ่งใช้เป็นสิ่งแสดงเอกลักษณ์ประกอบการแต่งกายประจำเผ่าที่โดดเด่นของชนเผ่า โดยหญิงชาวลีซอจะนำหางลีซอนับร้อยเส้นนี้ไปห้อยประดับไว้ที่เอวบริเวณด้านหลังของกางเกง ส่วนผู้ชายชาวลีซอจะนำหางลีซอมาห้อยเอวติดไว้ด้านหน้าของกางเกง เชือกลีซอนับเป็นเอกลักษณ์การแต่งกายประจำเผ่าของชาวลีซอที่โดดเด่นและมีความชัดเจน

อย่างไรก็ตาม การแต่งกายด้วยสีสดใสของหญิงสาวชาวลีซอจะสิ้นสุดเมื่อเข้าพิธีแต่งงาน หลังจากแต่งงานแล้ว ผู้หญิงชาวลีซอจะต้องแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่มีสีและลวดลายในโทนมืด ห้ามผัดแบ่งแต่งหน้าตา ทั้งนี้เพราะชาวลีซอถือว่าหากหญิงใดที่แต่งงานแล้ว หากยังคงแต่งกายด้วยเสื้อผ้าที่มีสีสันลวดลายสดใสเหมือนสมัยที่เป็นสาวโสด แสดงว่าหญิงสาวชาวลีซอคนนั้นมีเจตนาที่จะมองหาคู่ครองใหม่ ซึ่งถือว่าเป็นสิ่งที่ผิดจารีตและประเพณีของเผ่าอย่างร้ายแรง

สำหรับผู้ชายชาวลีซอ มีข้อห้ามตั้งแต่สมัยโบราณมิให้แต่งกายด้วยสีแดงหรือสีชมพู ด้วยความเชื่อที่ว่าหากในร่างกายแม้มีด้ายเพียงสักเส้นที่เป็นสีแดงหรือสีชมพูแล้วนั้น เมื่อต้องเข้าป่าล่าสัตว์ ชายหนุ่มลีซอคนนั้นจะกลายร่างเป็นเหมือนสัตว์ ต่อเมื่อถูกลูกธนูปักอกจนถึงชีวิตแล้วจึงจะสามารถมองเห็นได้ว่าเป็นมนุษย์

ในอดีตชาวลีซอมักใช้ผ้าฝ้ายนำมาตัดเย็บเป็นเครื่องแต่งกาย แต่ในปัจจุบันชาวลีซอรุ่นใหม่นิยมเปลี่ยนมาใช้ผ้าสำเร็จรูปที่มีลวดลายสีสดใสนำมาตัดเย็บเป็นเครื่องแต่งกาย ตัวอย่างเช่น เสื้อตัวยาวของผู้หญิงและกางเกงของผู้ชายชาวลีซอ ที่มักนิยมใช้ผ้าชิ้นเบาเส้นสีสดใสมีเหลือบมันวาวมาตัดเย็บ เมื่อสวมใส่แล้วจะดูพลิ้วไหวสวยงาม และเมื่อนำมาผสมผสานกับศิลปะการสร้างสรรค์ลวดลายของชนเผ่า ที่ใช้เทคนิคการตัดผ้าเป็นชิ้นๆ แล้วนำมาเย็บติดประดับตกแต่งบริเวณต่างๆ ในเครื่องแต่งกายแล้ว ยิ่งทำให้เอกลักษณ์การแต่งกายของชาวลีซอดูโดดเด่นสวยงาม สะดุดตาเป็นอย่างมาก

เอกลักษณ์และศิลปะลวดลายบนผืนผ้า

การแต่งกายของชนเผ่าลีซอที่แสดงให้เห็นถึงเอกลักษณ์ของความเป็นชนเผ่าที่ชัดเจน นั่นคือการแต่งกายของผู้หญิงลีซอ ซึ่งจะมีความโดดเด่นที่ผ้าหรือหมวกโพกหัวทรงกลม ที่ตกแต่งด้วยลูกปัดและพู่ประดับหลากสี ห้อยระย้าลงมาอย่างสวยงาม เชือกลีซอหรือหางลีซอที่มีดรวมกันไม่น้อยกว่า 200 เส้นที่ใช้เป็นพู่ประดับผ้าคาดเอวเวลาเดินหรือเคลื่อนไหวร่างกายเป็นสัญลักษณ์ที่มีความชัดเจน เมื่อเห็นแล้วจะสามารถรู้ได้ทันทีว่าเป็นชนเผ่าลีซอ

การสร้างสรรคศิลปะลวดลายบนผืนผ้าของชนเผ่าลีซอนั้น แม้อาจจะไม่ได้มีลวดลายในจำนวนมากมายหรือหลากหลายมากเท่าชนเผ่าอื่น แต่ด้วยลักษณะเทคนิคการสร้างสรรคให้เกิดลวดลายที่มีการสืบทอดที่เป็นไปในรูปแบบเดียวกันอย่างชัดเจน นับตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษจากรุ่นสู่รุ่นจนถึงยุคปัจจุบัน ส่งผลทำให้ศิลปะลวดลายบนผืนผ้าของชาวลีซอเกิดเป็นเอกลักษณ์ที่สามารถจดจำได้อย่างแม่นยำ

การสร้างสรรคลวดลาย – ด้วยความเป็นชนเผ่าที่เป็นนักต่อสู้ มีชีวิตผูกพันกับการล่าสัตว์ ศิลปะการสร้างลวดลายเอกลักษณ์ของชนเผ่าลีซอนับตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษที่สืบทอดกันมาส่วนใหญ่จึงมักจะมีที่มาจากจินตนาการ การเลียนแบบรูปร่างลักษณะของอาวุธโบราณที่ชนเผ่าลีซอใช้ในการล่าสัตว์ ลวดลายที่จินตนาการมาจากสัตว์ที่อาศัยอยู่ในป่า และลวดลายที่มาจากสัตว์เลี้ยงที่มีความสำคัญในตำนานปรัมปราของชาวลีซอเหล่านี้เป็นต้น โดยการเรียกชื่อลวดลายก็เป็นไปตามจินตนาการ หรือตามที่ได้รับการถ่ายทอดบอกเล่ามาจากบรรพบุรุษ การเรียกชื่อลวดลายเอกลักษณ์แทบทั้งหมดจะเป็นภาษาของชนเผ่าลีซอ หรือหากมีความหมายในภาษาไทยก็เป็นไปตามลักษณะของสัตว์หรือสิ่งของในชีวิตประจำวันที่พบเห็น ซึ่งอาจเป็นไปได้ว่าการเรียกชื่อลวดลายต่างๆ นั้นอาจมีความพ้องตรงกันในกลุ่มชนเผ่าลีซอเกือบทุกพื้นที่

อัตลักษณ์แห่งลวดลายที่สะท้อนความเป็นชนเผ่า – ลักษณะลวดลายเอกลักษณ์บนผืนผ้าของชนเผ่าลีซอสะท้อนบุคลิกตัวตนของชนเผ่าลีซอได้อย่างชัดเจน ลักษณะของชนเผ่าที่มีความโดดเด่นด้านความกล้าหาญ จิตใจที่เข้มแข็ง ตัดสินใจได้เด็ดขาด ล้วนถูกสะท้อนออกมาในลวดลายศิลปะบนผืนผ้า ตั้งแต่เทคนิคการตัดชิ้นผ้าที่ต้องอาศัยความเชี่ยวชาญ เทียงตรงและแม่นยำ ตลอดจนถึงการนำผ้ามาเย็บปะติดเป็นรูปร่างเชิงเรขาคณิต เน้นการตัดกันของรูปทรงที่เป็นเส้นตรง มีการเข้ามุมของลวดลายอย่างชัดเจนทั้งมุมฉาก มุมแหลม นอกจากนี้ยังเห็นได้ชัดจากการใช้สีเส้นที่ตัดกันอย่างฉูดฉาดรุนแรง จนเกิดเป็นเอกลักษณ์และกลายเป็นเสน่ห์ของชนเผ่าที่สะดุดสายตา

พัฒนาการการสร้างสรรคัลวดลายของชนเผ่าลีซอเป็นไปในเชิงอนุรักษ์อย่างคงที่ มีการสืบทอดลวดลายผ้าเอกลักษณ์จากบรรพบุรุษมาสู่คนรุ่นหลังตามลักษณะลวดลายและรูปแบบดั้งเดิมแทบทั้งหมด ไม่ค่อยมีการดัดแปลงหรือสร้างสรรค์ต่อยอดเป็นลวดลายใหม่ในกลุ่มชนเผ่าเท่าไรนัก ลักษณะลวดลายพื้นฐานซึ่งพบเห็นได้โดยทั่วไปของชนเผ่าลีซอ ส่วนใหญ่เป็นลวดลายที่เกิดจากการใช้แถบริ้วผ้าที่มีการเย็บสลัสี ผสมผสานกับลวดลายที่ใช้การตัดผ้ามาเย็บปะติด

ลวดลายเอกลักษณ์ของชนเผ่าลีซอบางลวดลาย อาจมีลักษณะใกล้เคียงหรือบางลายอาจจะมีลักษณะเหมือนกับลวดลายเอกลักษณ์ของชนเผ่ามูเซอ ตัวอย่างเช่น ลายแถบสี ลายเสือ ฯลฯ ทั้งนี้เชื่อว่าน่าจะเกิดจากการผสมผสานทางศิลปะและวัฒนธรรมของชนเผ่า นับตั้งแต่ครั้งบรรพบุรุษ เมื่อมีการอพยพย้ายถิ่นที่อยู่อาศัย เกิดการแต่งงานข้ามชนเผ่า หรือมีการติดต่อกันซึ่งกันและกัน ปัจจัยเหล่านี้จึงส่งผลให้ลวดลายเอกลักษณ์บนผืนผ้าของชนเผ่า เกิดการถ่ายทอดผสมผสานจนเกิดเป็นลวดลายเอกลักษณ์ที่มีความคล้ายคลึงกันนั่นเอง

เทคนิคการสร้างสรรคัลวดลาย – เอกลักษณ์และศิลปะการสร้างลวดลายของชนเผ่าลีซอใช้เทคนิคหลักคือการเย็บ โดยจะเป็นการเย็บแถบผ้าเล็กๆ สลัสีที่หลากหลาย และการสร้างลวดลายที่ต้องการด้วยการเย็บติดผ้าตัดปะลงบนผ้าแถบพื้นสีต่างๆ ซึ่งถือเป็นทักษะและความชำนาญของหญิงชาวลีซอ ความละเอียดและความยากของเทคนิคนี้ อยู่ที่การกำหนดขนาดของชิ้นผ้าชิ้นเล็กๆ ที่จะต้องตัดให้พอดีสำหรับการสร้างลวดลาย ขนาดของชิ้นผ้าที่ตัดนั้นจะต้องไม่ใหญ่หรือเล็กจนเกินไป จากผ้าชิ้นเล็กๆ จะถูกนำมาพับขึ้นรูปร่างเป็นลวดลายต่างๆ เช่น สีเหลี่ยม สามเหลี่ยม แล้วจึงนำมาเย็บติดกันในลักษณะต่างๆ ตามรูปแบบของลวดลายนั้นๆ บางลวดลายอาจเป็นการเย็บต่อกันเพียงชั้นเดียว แต่บางลวดลายก็จำเป็นต้องมีการเย็บต่อชิ้นผ้าชิ้นเล็กๆ สลัสีซับซ้อนกันหลายชั้น กระบวนการเย็บติดผ้าแต่ละชั้นยังจำเป็นต้องอาศัยการเว้นระยะขนาดพื้นที่ ในส่วนที่เป็นช่องว่างระหว่างชิ้นผ้าที่เท่ากันอย่างสม่ำเสมอด้วยสายตาที่แม่นยำ เทคนิคการสร้างสรรคัลวดลายเอกลักษณ์ทั้งหมดนี้ล้วนต้องอาศัยความละเอียด ความเชี่ยวชาญเป็นอย่างสูง

สำหรับศิลปะการปักผ้าและทอผ้ามีปรากฏอยู่ในชนเผ่าลีซออยู่บ้าง แต่มักเป็นการปักหรือทอออกมาเป็นย่าม ซึ่งย่ามก็เป็นอีกสัญลักษณ์หนึ่งประกอบชุดเครื่องแต่งกายของชนเผ่าลีซอ เมื่อได้พบเห็นลักษณะของย่ามก็จะรู้ได้ทันทีว่าหญิงชายนั่นเป็นชนเผ่าลีซอ ปัจจุบันงานปักผ้าและงานทอผ้าเพื่อใช้เองในชนเผ่าลีซอแทบไม่มีแล้ว แต่จะนิยมใช้ผ้าที่มีการทอด้วยเครื่องจักรนำมาตัดเย็บมากขึ้น

ชิ้นงานที่เกิดจากการสร้างสรรคัลวดลายด้วยฝีมือของหญิงชาวลีซอ ไม่ว่าจะเป็นผืนผ้าที่เกิดจากศิลปะการเย็บเป็นแถบริ้วเล็กสลัสีหลากสีเส้น ผสมผสานกับลวดลายที่ใช้การเย็บปะติด เกิดเป็นลวดลายที่แสดงความเป็นตัวตนของชนเผ่าลีซอ ผลงานเหล่านี้ได้รับการส่งเสริมในโครงการศิลปะอาชีพให้เป็นหนึ่งในผลิตภัณฑ์ศิลปะอาชีพประเภทผ้าชาวเขา ปัจจุบันสามารถนำไปแปรรูปตัดเย็บเป็นผลิตภัณฑ์ในรูปแบบต่างๆ ทำให้ชนเผ่าลีซอมีรายได้ยังชีพ ส่งผลให้ชีวิตความเป็นอยู่ดีขึ้นเป็นอย่างมาก

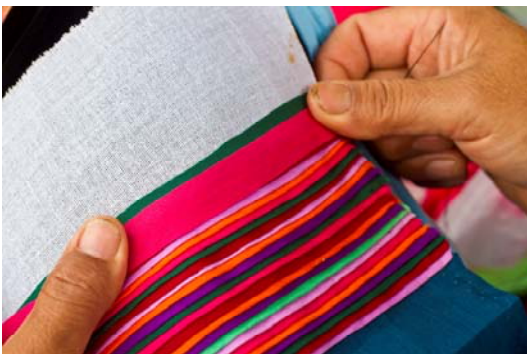
เอกลักษณ์ลวดลายที่ปรากฏบนผืนผ้าชาวเขาเผ่าลีซอตั้งแต่จะกล่าวถึงต่อไปนี้เป็นส่วนหนึ่งของลวดลายโบราณดั้งเดิมที่ชนเผ่าลีซอได้มีการสืบทอดต่อกันมาตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษจนถึงปัจจุบัน อย่างไรก็ตาม ลวดลายทั้งหมดนี้เป็นข้อมูลเฉพาะของกลุ่มชนเผ่าลีซอ ที่เป็นสมาชิกชาวเขาเผ่าลีซอในโครงการศิลปะอาชีพในพื้นที่เป้าหมายที่ทำการเก็บข้อมูลเท่านั้น ดังนั้นที่มา ความเชื่อ หรือตำนานการเกิดขึ้นของลวดลาย ตลอดจนการเรียกชื่อลวดลายเอกลักษณ์ด้วยภาษาของชนเผ่าลีซอในท้องถิ่นดังกล่าว เมื่อนำมาแปลเป็นภาษาไทยจึงอาจมีความผิดเพี้ยนหรือแตกต่างจากชาวลีซอในท้องถิ่นอื่นอยู่บ้างก็เป็นได้

ลายเอกลักษณ์บนผืนผ้า

ลายอี่เมียจื่อนี้ตำ (แถบสี)

อี่เมียจื่อนี้ตำ คือภาษาชนเผ่าลีซอ เป็นการเรียกตามเทคนิคของการสร้างสรรค์ลวดลาย ที่นำชิ้นผ้าสีสันสดใส มาตัดออกเป็นริ้วยาว ลักษณะเป็นการต่อแถบผ้าสีเป็นชั้นๆ ต่อเนื่องกันไป ใช้เป็นชื่อเรียกเอกลักษณ์ของผ้าใน ลักษณะเช่นนี้มาแต่โบราณครั้งบรรพบุรุษของชาวลีซอ ที่ได้รับการถ่ายทอดสืบทอดต่อกันมาจนถึงปัจจุบัน ลายอี่ เมียจื่อนี้ตำมักนิยมนำมาใช้ประดับบริเวณคอเสื้อมากที่สุด ถือเป็นลวดลายแรกที่หญิงสาวชาวลีซอทุกคนจะต้องหัด เย็บให้เป็นอย่างดีก่อนลายอื่นๆ ตั้งแต่เป็นเด็กหญิงตัวน้อย ชนเผ่าลีซอถึงกับมีคำกล่าวกันว่าถ้าผู้หญิงลีซอคนใดเย็บลายนี้ ไม่ได้ถือว่าไม่ใช่ผู้หญิงลีซอที่แท้จริง ลายอี่เมียจื่อนี้ตำหรือลักษณะการเย็บผ้าแถบสีเช่นนี้เป็นเอกลักษณ์ที่ชัดเจนของ ชนเผ่าลีซอที่ยังคงพบเห็นกับผ้าของลีซอในปัจจุบัน

ลายฮะหน้ายือ (พันหมา)

ฮะหน้ายือ เป็นภาษาชนเผ่าลีซอ มีความหมายในภาษาไทยหมายถึง **พันหมา(สุนัข)** เป็นลวดลายโบราณดั้งเดิมที่บรรพบุรุษชาวลีซอเลียนแบบรูปร่างของพันสุนัข ลักษณะของลวดลายมีลักษณะเป็นสามเหลี่ยมเล็กๆ เย็บเรียงต่อกันเป็นแถวยาว การสร้างลวดลายทำได้โดยการการนำผ้าที่ตัดเป็นชิ้นเล็กๆ พับเป็นสามเหลี่ยม นำมาเย็บติดกันต่อเนื่องกันเป็นสามเหลี่ยมซิกแซกดูคล้ายฟันของสุนัข สำหรับชนเผ่าลีซอนั้นมีความผูกพันกับสุนัขมาก โดยมีตำนานเล่าขานต่อกันมาว่า ในอดีตชาวลีซอเป็นชนเผ่าที่ยากจน ข้าวสั๊กเม็ดก็แทบจะไม่มีกิน วันหนึ่งเมื่อเทวดาได้ตกข้าวไว้ สุนัขตัวหนึ่งของชนเผ่าลีซอ ได้วิ่งเข้าไปกลืนเกลือกทับกองข้าวของเทวดา เมื่อวิ่งกลับมาก็พบว่าข้าวติดปลายหางของสุนัขมาจำนวน 3 เมล็ด ชาวลีซอจึงได้นำข้าว 3 เมล็ดนั้นมาปลูกกิน ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ลูกหลานชาวลีซอทุกคนก็มีข้าวกินต่อเนื่องมาจวบจนถึงทุกวันนี้ ดังนั้น ชาวลีซอจึงมีประเพณีให้สุนัขกินข้าวและอาหารดีๆ ก่อนมนุษย์ ทั้งนี้ก็เพื่อเป็นการตอบแทนบุญคุณสุนัขในตำนานนั่นเอง

ลายฟูยั้งเฉอะอั้งซึ (หน้าห้องงูเขียว)

ฟูยั้งเฉอะอั้งซึ เป็นภาษาชนเผ่าลีซอ ในภาษาไทยอาจหมายถึง **หน้าห้องงูเขียว** เป็นชื่อเรียกลวดลายโบราณดั้งเดิมที่มีการสืบทอดต่อเนื่องกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษ รูปร่างของลวดลายหน้าห้องงูเขียวนี้มีลักษณะดูคล้ายรูปสี่เหลี่ยมเย็บปะติดซ้อนต่อกันสองชั้น โดยที่มาของลักษณะของลายนี้มาจากบรรพบุรุษชนเผ่าลีซอ ที่อาจจะจินตนาการลวดลายมาจากการเลียนแบบลักษณะของลายที่ปรากฏบนหน้าห้องงูเขียวซึ่งเป็นงูชนิดหนึ่ง ลายฟูยั้งเฉอะอั้งซึถือเป็นลายที่มีความละเอียดมาก ต้องใช้ฝีมือสูง รวมถึงใช้เวลาในการทำงาน ปัจจุบันจึงแทบจะไม่ค่อยพบลายนี้มากนักในผืนผ้าของชนเผ่าลีซอ

ลายหล่ามะคว่า (ลายเสือ)

หล่ามะคว่า เป็นภาษาชนเผ่าลีซอ มีความหมายในภาษาไทยหมายถึง **เสือ** เป็นชื่อของลวดลายโบราณที่เชื่อกันว่าเป็นลายผ้าที่เก่าแก่ที่สุดของชาวลีซอ ลักษณะของลวดลายคล้ายกับการนำสีเหลืองขนมเปียกปูนมาเรียงซ้อนต่อกันเป็นชั้นๆ ลายหล่ามะคว่านี้ขึ้นชื่อว่าเป็นลวดลายที่เย็บได้ยากที่สุด มีหญิงชาวลีซอที่ทำลวดลายนี้ได้น้อยมาก นั่นจึงเป็นที่มาที่ชาวลีซอพากันเรียกลวดลายนี้ว่าลายเสือ ซึ่งมีความหมายเป็นนัยว่า หากมีผู้หญิงชาวลีซอคนใดที่สามารถเย็บปะติดผ้าเป็นลวดลายนี้ได้ ต้องนับว่าเป็นยอดฝีมือที่ทำตัวจับได้ยาก เปรียบได้ดังเสือที่พบเจอได้ยากยิ่งในป่าใหญ่หรือยากที่จะสามารถจับตัวเสือได้โดยง่าย